

*Les mentides d'una
gàbia de vidre*

El súper 8 (i IV)

Jaume Salvà i Lara

Seria una llàstima acabar aquesta sèrie d'articles dedicats al cinema de pas estret sense parlar un poc del súper 8 (o del single 8, que per al cas és el mateix) no ja com a tècnica sinó com a passió. Una passió que no té per què ser necessàriament obligada davant la impossibilitat de fer el que algú podria mal qualificar com a "cinema de veritat"; una passió que sorgeix d'una presa de consciència conseqüent i realista davant la necessi-

trobar al súper 8 és la pràctica impossibilitat de fer còpies en cel·luloide de la pel·lícula, tot i que, segons pareix, aquest problema s'està component en països que no s'atrinxeren darrere una modernitat malentesa. Com que, generalment, la pel·lícula és reversible, sempre es treballa amb l'únic exemplar disponible de les imatges filmades; si aquest s'extravia, es romp o es ratlla —cosa que passa sovint, a pesar de totes les precaucions— poques coses es poden fer, a part de tornar filmar si és

una història més o manco decent, amb cos, entretinguda, fins i tot profunda, ja que sempre s'ha de tenir present que tot això —el màxim de tot això— ha de sortir amb el mínim esforç econòmic i humà. Per això les històries que millor resulten són les creades a partir del teu voltant, sempre que aquest sigui convenientment treballat i adaptat al que serà un guió cinematogràfic. Quan un cineasta aficionat (no professional) vol fer una història plena d'efectes, moviments de càmera, amb molts de personatges... en una paraula; quan un cineasta aficionat vol fer el que no pot però ho veu en el cine, s'arrisca a perdre els doblers i a no quedar amb els resultats obtinguts. Les històries senzilles, no gaire parafernàliques ni èpiques, solen donar molt bon resultat. Les altres es poden convertir en una autèntica batalla campal entre el cineasta i les adversitats de la pel·lícula; no importa dir qui té les de perdre.

Algú va dir que només hi ha dos tipus d'històries cinematogràfiques: la del personatge que lluita i la del que estima. Qualsevol argument es pot realitzar en cinema de pas estret, només s'han d'adaptar els elements a les possibilitats reals. Que tens un amic que té un bar... pots incorporar-lo a la pel·lícula; que tens un velar en un port esportiu... el mateix; que tens bo amb algú d'un periòdic... segurament podràs disposar de la redacció com a decorat; que coneixes l'amo d'un cinema o d'un teatre...

No passeu pena d'intentar dur un argument al món de les imatges. Segur que no és tan complicat o penós com pot parèixer. Les gratificacions durant i després de l'elaboració del film són tan grans que val la pena l'esforç. A més, l'ésser humà és, per definició, caduc, mortal; per tant, durant el temps que trepitja la terra, és interessant que creï qualche cosa, que deixi un llegat als futurs, que alhora sigui testimoni de les seves inquietuds i debilitats.

El proper mes, però, rallarem del cinema professional. ♦

Filmació
en súper 8

tat de crear imatges pel simple plaer de crear-les. El súper 8 no és la jogueta de qui vol fer cinema però no pot, sinó més bé una eina amb infinites possibilitats intrínseques al servei de la creativitat i enginy de la persona cineasta. Com hem pogut apreciar al llarg dels tres escrits anteriors, l'equip necessari és mínim i, a mig termini, assequible i fins i tot barat.

El principal defecte que avui dia es pot

possible o canviar el guió original per eliminar les imatges que s'han fet malbé. Tanmateix tot això també pot ser un al·licient a afegir, un risc que esdevé satisfacció quan la pel·lícula està acabada, o imaginació quan hem d'inventar un nou significat per a una seqüència amb algunes parts tudes.

Fent feina en pas estret t'adones que el vertader cinema es crea a partir de no-res. L'enginy és necessari per escriure